

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 55 dyrektywy o podatku VAT ⁽¹⁾ obowiązującej do dnia 1 stycznia 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że artykuł ten odnosi się tylko do będących odbiorcami usług podatników, którzy nie mają numeru identyfikacji podatkowej do celów VAT lub nie są zobowiązani do jego posiadania w państwie członkowskim miejsca, gdzie faktycznie świadczone są usługi?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy jedynie art. 55 dyrektywy o podatku VAT ma zastosowanie do określenia miejsca świadczenia usług?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 55 dyrektywy o podatku VAT obowiązującej do dnia 1 stycznia 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że, w sytuacji gdy podatnik będący odbiorcą usług będących przedmiotem umowy o podwykonawstwo dysponuje numerem identyfikacji podatkowej do celów VAT lub powinien nim dysponować w więcej niż jednym państwie członkowskim, czy wyłącznie do decyzji wspomnianego odbiorcy należy określić numer identyfikacji podatkowej z jakim korzysta on ze świadczenia usług (włączając także przypadek, gdy uznano, że podatnik będący odbiorcą świadczenia ma siedzibę w państwie członkowskim faktycznego miejsca świadczenia usług, lecz dysponuje także numerem identyfikacji podatkowej do celów VAT w innym państwie członkowskim)?
- 4) Na wypadek, gdyby odpowiedź na pytanie trzecie brzmiała, że uprawnienia decyzyjne odbiorcy usług są nieograniczone, czy art. 55 dyrektywy o podatku VAT należy interpretować w ten sposób, iż:
 - do dnia 31 grudnia 2009 r. można uznać, że usługi były świadczone pod numerem identyfikacji do celów VAT wskazanym przez odbiorcę wspomnianego świadczenia, jeśli odbiorca ten także jest uznany za podatnika zarejestrowanego (z siedzibą) w innym państwie członkowskim i towary są wysyłane lub transportowane poza państwo członkowskie, w którym usługa była faktycznie świadczona;
 - na określenie miejsca świadczenia usług ma wpływ fakt, że mający siedzibę w innym państwie członkowskim odbiorca świadczenia jest podatnikiem, który dostarcza gotowe towary, wysyłając je lub transportując je poza państwo członkowskie, gdzie były świadczone usługi do pośredniego odbiorcy, który odsprzedaje towary w trzecim państwie członkowskim Wspólnoty, a odbiorca usług będących przedmiotem umowy o podwykonawstwo nie transportuje towarów w powrotnej drodze do swego zakładu?
- 5) Jeśli uprawnienia decyzyjne odbiorcy usług nie są nieograniczone, czy na zastosowanie art. 55 dyrektywy o podatku VAT obowiązującej do dnia 1 stycznia 2010 r. mają wpływ:
 - okoliczności, w jakich odbiorca określonych wykonanych prac, których przedmiotem jest towar, nabywa odpowiednie surowce i udostępnia je osobie, która wykonuje te prace;
 - to, z jakiego państwa członkowskiego i pod jakim numerem identyfikacji podatkowej podatnik będący odbiorcą usług realizuje dostawę gotowych towarów będących wynikiem wspomnianych prac;
 - fakt, że – tak jak w sporze w postępowaniu głównym – gotowe towary będące wynikiem wspomnianych prac są przedmiotem szeregu dostaw w ramach łańcucha transakcji jeszcze na terytorium kraju, w którym dokonywane są prace i że są transportowane z tego kraju bezpośrednio do nabywcy końcowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 3 marca 2014 r. – Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft. i in. przeciwko
Magyar Állam**

(Sprawa C-98/14)

(2014/C 142/33)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft., Lixus Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Projekt Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Invest Szerencsejáték Szervező Kft., Megapolis Terminal Szolgáltató Kft.

Strona pozwana: Magyar Állam (państwo węgierskie)

Pytania prejudycjalne

W odniesieniu do dokonanych w 2011 r. zmian [ustawy XXXIV z 1991 r. o organizacji gier losowych (zwanej dalej „ustawą o grach losowych”)], w których drodze podwyższono kwotę podatku od gier:

1. Czy z art. 56 TFUE zgodne jest niedyskryminujące uregulowanie państwa członkowskiego, które w jednym akcie prawnym i bez okresu na dostosowanie, pięciokrotnie podwyższa wcześniejszą kwotę bezpośredniego podatku podlegającego zapłacie od automatów do gier wykorzystywanych w salonach gier, noszącego nazwę podatku od gier i ponadto wprowadza wyrażony procentowo podatek od gier, przez co ograniczeniu ulega działalność operatorów gier losowych prowadzących salony gier?
2. Czy art. 34 TFUE można interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tego postanowienia objęte jest niedyskryminujące uregulowanie państwa członkowskiego, które w jednym akcie prawnym i bez okresu na dostosowanie, pięciokrotnie podwyższa wcześniejszą kwotę bezpośredniego podatku podlegającego zapłacie od automatów do gier wykorzystywanych w salonach gier, noszącego nazwę podatku od gier i ponadto wprowadza wyrażony procentowo podatek od gier, przez co ograniczeniu ulega przywóz automatów do gier na Węgry z obszaru Unii Europejskiej?
3. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie: czy państwo członkowskie może powoływać się wyłącznie na naprawę sytuacji budżetowej [w zakresie] stosowania art. 36 TFUE, 52 ust. 1 TFUE i art. 61 TFUE lub na [istnienie] nadrzędnych względów?
4. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie: czy w świetle art. 6 ust. 3 TUE należy uwzględnić ogólne zasady prawa w odniesieniu do ograniczeń wprowadzonych przez państwo członkowskie i do przyznania okresu na dostosowanie do przepisu podatkowego?
5. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie: czy wyrok [z dnia 5 marca 1967 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93] Brasserie du Pêcheur należy interpretować w ten sposób, iż naruszenie art. 34 TFUE lub 56 TFUE może stanowić podstawę odpowiedzialności za szkodę państwa członkowskiego, ponieważ rzezzone postanowienia – ze względu na ich bezpośrednią skuteczność – przyznają prawa jednostkom z państw członkowskich Unii?
6. Czy dyrektywę 98/34/WE ⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że uregulowanie podatkowe państwa członkowskiego, które jednorazowo podwyższa pięciokrotnie wcześniejszą kwotę podatku bezpośredniego, a mianowicie podatku od gier podlegającego zapłacie od automatów do gier wykorzystywanych w salonach gier i ponadto wprowadza podatek wyrażony procentowo, stanowi „przepis techniczny”?
7. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na szóste pytanie: czy jednostki z państwa członkowskiego mogą podnosić względem niego zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lub art. 9 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, jako zaniechanie państwa członkowskiego będące podstawą jego odpowiedzialności za szkodę [innymi słowy] czy rzezona dyrektywa ma na celu przyznanie praw jednostkom? Jakie kwestie powinien rozważyć sąd krajowy, aby rozstrzygnąć czy pozwany popełnił wystarczająco istotne naruszenie i jakie roszczenie odszkodowawcze może opierać się na tym naruszeniu?

W odniesieniu do dokonanej w 2012 r. zmiany ustawy o grach losowych, na której mocy zabroniono wykorzystywania automatów do gier w salonach gier (zezwalając na ich wykorzystywanie wyłącznie w kasynach):

1. Czy z art. 56 TFUE zgodne jest niedyskryminujące uregulowanie państwa członkowskiego, które zabrania ze skutkiem natychmiastowym wykorzystywania automatów do gier w salonach gier, nie przyznając zainteresowanym operatorom gier losowych okresu przejściowego lub na dostosowanie ani nie zapewniając im stosownego odszkodowania i jednocześnie ustanawia na rzecz kasyn monopol na wykorzystywanie automatów o gier?
2. Czy art. 34 TFUE można interpretować w ten sposób, że postanowienie to również powinno mieć decydujące znaczenie i być stosowane w wypadku gdy państwo członkowskie przyjmuje niedyskryminujące uregulowanie, które chociaż nie zabrania bezpośrednio przywozu automatów do gier z obszaru Unii Europejskiej, to ogranicza rzeczywiste wykorzystywanie rzezonych automatów poprzez organizację gier losowych lub zabrania go, bez przyznania zainteresowanym operatorom gier wykonującym ową działalność okresu przejściowego lub na dostosowanie ani odszkodowania?
3. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze i drugie pytanie: jakie kryteria powinien uwzględnić sąd krajowy aby rozstrzygnąć kwestię czy ograniczenie jest konieczne, odpowiednie i proporcjonalne [w zakresie] stosowania art. 36 TFUE, 52 ust. 1 TFUE i 61 TFUE lub czy [występują] nadrzędne względy?

4. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie, czy w świetle art. 6 ust. 3 TUE należy uwzględnić ogólne zasady prawa w odniesieniu do zakazów wprowadzonych przez państwo członkowskie i do przyznania okresu na dostosowanie do przepisu podatkowego? Czy należy wziąć pod uwagę prawa podstawowe – takie jak prawo własności i zakaz wywłaszczenia bez odszkodowania – w związku z ograniczeniem występującym w niniejszej sprawie a jeżeli tak to w jaki sposób?
5. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie, czy wyrok [z dnia 5 marca 1967 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93] Brasserie du Pêcheur należy interpretować w ten sposób, iż naruszenie art. 34 TFUE lub 56 TFUE może stanowić podstawę odpowiedzialności za szkodę państwa członkowskiego, ponieważ rzucone postanowienia – ze względu na ich bezpośrednią skuteczność – przyznają prawa jednostkom z państw członkowskich Unii?
6. Czy dyrektywę 98/34/WE można interpretować w ten sposób, że uregulowanie państwa członkowskiego, które ograniczając do kasyn, wykorzystywanie automatów do gier, zabrania ich wykorzystywania w salonach gier, stanowi „inne wymaganie”?
7. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na szóste pytanie: czy jednostki z państwa członkowskiego mogą podnosić względem niego zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lub art. 9 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, jako zaniechanie państwa członkowskiego będące podstawą jego odpowiedzialności za szkodę? Jakie kwestie powinien rozważyć sąd krajowy, aby rozstrzygnąć czy pozwany popełnił wystarczająco istotne naruszenie i jakie roszczenie odszkodowawcze może opierać się na tym naruszeniu?
8. Czy zastosowanie ma również zasada prawa wspólnotowego zgodnie, z którą państwa członkowskie mają obowiązek wypłacić jednostkom odszkodowanie za szkody wynikające z naruszeń prawa wspólnotowego, które można przypisać państwom członkowskim, w wypadku gdy państwu członkowskiemu przysługują suwerenne uprawnienia w dziedzinie której dotyczy przyjęte uregulowanie? Czy w takim wypadku za wytyczne mogą posłużyć również prawa podstawowe i ogólne zasady prawa wynikające ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich?

(¹) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204, s. 37).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 4 marca 2014 r. – Bronius Jakutis i Kretingalės kooperatinė ŽŪB przeciwko Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos and Lietuvos valstybė

(Sprawa C-103/14)

(2014/C 142/34)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bronius Jakutis, Kretingalės kooperatinė ŽŪB

Strona pozwana: Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos, Lietuvos valstybė

Pozostali uczestnicy postępowania: Lietuvos Respublikos Vyriausybė, Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija

Pytania prejudycjalne

1. W odniesieniu do oceny, w świetle art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 (¹) w związku z art. 7 i 121 tego rozporządzenia, poziomu płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej:
 - a) Czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 121 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że oznacza on, iż w 2012 r. poziom przekraczających 5 000 EUR płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich Unii Europejskiej wynosi 90%?
 - b) Jeśli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy oznacza to, że w 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich Unii Europejskiej nie wyrównał się, w świetle brzmienia i celów art. 10 ust. 1 i art. 121 rozporządzenia nr 73/2009?